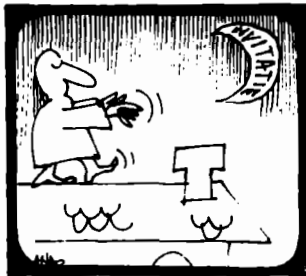


trul Gieulești, Teatrul de Comedie, Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra”, Teatrul „Ion Creangă”, Teatrul „Tândărică” din București, teatrele din Brăila, Iași, Cluj, Sibiu, Timișoara, Bacău. Conducerea unor teatre din țară (Brăila, Timișoara, Iași, Sibiu) au organizat, dintr-o nevoie de confruntare bărbătească a amuncii lor, microstagiuni pentru criticii din țară, încheiate cu discuții între reprezentanții presei și colectivele respective. Sînt însă și teatre de la care de mult n-am mai primit nici un semn: cele din Petroșani, Pitești, Baia Mare, Sf. Gheorghe, Galați, Arad, Satu Mare. Să fie atîta osteneală în formatul unui număr de telefon cu prefix sau în lipitul unui timbru pe o scrisoare? Să funcționeze

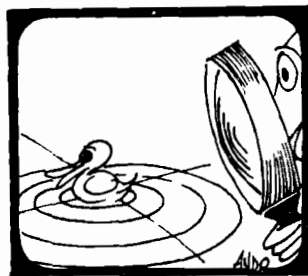


în cadrul teatrelor de provincie zicala că „ochii care nu se văd se uită”? Nu credem, o dată ce ne primim invitații nici de la Teatrul Mic, aflat peste drum de redacția noastră. Oricum, sîntem hotărîți să ne îndeplinim și în aceste condiții datoria noastră de a scrie despre toate premierele. (I. S.).

## Greu de citit (dar de scris!)

### cronici de teatru

Derutantă, ca să folosim un eufemism, cronica Nicolettei Gherghel la spectacolul Rața sălbatică, cronică apărută în „Luceafărul” din 11 februarie. Rața sălbatică... și atît, pentru că în cronică nu este menționat nici autorul piesei, nici teatrul pe scena cărui a fost montată. În schimb, considerațiile asupra spectacolului sînt pur și simplu nducitoare. De pildă (mărturisim că ne e foarte greu să alegem exemple posibile): „Structura mizanscenei în linii paralele și cercuri concentrice — corespun-



zind tehnicii dramaturgice a retrospectivei — stimulează fantezia regizorului Dan Alecsandrescu în alcătuirea unei minuțioase mișcări în scenă a actorilor, în rostuirea cu migală a fiecărei compoziții actoricești.” Am putea înțelege, din fraza citată, că structura mizanscenei (în linii paralele și cercuri concentrice!) care stimulează pe regizor a fost concepută de altcineva. Reproducem din aceeași cronică: „Devoalată, va intra puțin în alertă (!), măturînd energic prin casă, pentru a goni spiritele rele sau pentru a le infesta (!), va ronța bombone în nestire, va înghețeze teatral, continuînd să se agite în gol, pînă preia — cu singurece — conducerea cordăbeei lumii ei seci, moarte, prihănite. Jocul furios, cu albul imaculat al feței de masă mototolite cu ură, exprimă iritarea față de impedimentul temporar al

cranțelor ideale, care care nu au ce căuta în atmosfera bolnavă.”: „Uitîndu-și solemnitatea, vrea să se aplece să-și ridice basoul, apoi ochelarii căzuți: indispensabile orientării lui, ambele obiecte dezlănțuite (!) anunță asimilarea, prizonieratul lui în tentaculele caracatiței uriașe, prin căsătoria cu menajera.”

Să mai adăugăm că autoarea cronicii nu acordă nici o importanță concordanței timpurilor verbale, că virgulele sînt plasate după reguli greu de descifrat? Ar fi nepotrivit să ne legăm de asemenea nevrednice detalii! S-ar mai putea spune, totuși, că în cele mai multe cazuri confuzia între actor și personajul interpretat este atît de temeinică încît, probabil, nici autoarea cronicii nu se mai poate lesne descurca. (C. M.).

### Un critic

Se numește Ioan Groșan. Critica literară a spus, citîndu-i prozele, că-i o speranță a literaturii tinere. Noi spunem, citîndu-i cronicile dramatice publicate de Viața studentescă aproape număr de număr, că e o speranță și a criticii dramatice. Are nerv, are fermitate în opinii, are culoare. Are, mai ales, ceea ce lipsește multor cronicari: expresivitate. Multe dintre frazele sale se rețin prin capacitatea de a face iubită o judecată de valoare. Iată cîteva exemple din cronică publicată în Viața studentescă din 13 decembrie 1988: „Mulți regizori și mulți interpreți și-au rupt molarii în carnea tare a pieselor lui Brecht, căci ceea ce păruze a fi o fragedă pulpă rumenită nu era decît un cotlet în singe abia perpelit”; „Sub bagheta fermă a lui Constantin Fugașin «OPERA DE TREI PARALE» face toți banii”. (I. S.).